
INDYGENATUS (10) *sb m*

e jasne, a pochylone.

sg N indygenatus (3). ◇ (lat.) A indigenatum (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.: indygenat.

Nadanie szlachcicowi obcemu szlachectwa polskiego [indigenatus Łac śr] (10) : Iákóž iuž ieden z nich [PP. Bekieszów] Władysław/ który w Koronie/ y w W. X. Litewłkim indigenatum przyiawłzy/ y prełens będąc ná tym Séymie/ nam y Koronie/ y W. X. Litewłkiému przysięgę oddał. SarnStat 75, 73, 74, 75, 484, 1308.

indygenatus kogo (4): Indigenatus pánów Bckieszow Władysłáwá y Gábrielá. SarnStat 74, 75, 878, 1140.

AKtt